

Dawne grzejniki żeliwne zaczęły być wypierane najpierw przez bardzo podobne w wyglądzie i budowie (człony skręcane ze sobą) grzejniki aluminiowe, a następnie bardzo lekkie grzejniki płytowe. Z grzejnikami aluminiowymi mamy mały problem, bo zgodnie z polskimi normami nie powinno się ich łączyć z instalacją, w której występuje miedź. Producenci grzejników aluminiowych stosują do ich produkcji odpowiednie stopy aluminium, aby konflikt materiałowy wyeliminować. Czy im się udaje? Sądząc po liczbie sprzedawanych grzejników aluminiowych, chyba tak.

Pewna grupa grzejników może być zaliczana do grzejników, pod względem zastosowanych materiałów, mieszanych. Może to być łączenie stali z miedzią, stali z aluminium czy nawet aluminium z miedzią. Są to najczęściej konstrukcje zaliczane do grzejników konwertorowych, pracujących na wyższych parametrach wody grzejnej.

Pod względem konstrukcyjnym grzejniki można podzielić na płytowe i rurowe. Rury niekoniecznie muszą być okrągłe. Bardzo często konstruktorzy grzejników korzystają z rur o przekroju prostokątnym, począwszy od kwadratów aż do bardzo płaskich rur. Dzięki temu grzejnik stał się nie tylko elementem dostarczającym ciepło, ale także ozdobą pomieszczeń, którym ma je dostarczać. Niektóre firmy stworzyły nawet całą specjalną grupę grzejników, nazywaną grzejnikami ozdobnymi. Fantazje użytkowników mogą być w ten sposób zaspokajane. Nie zawsze kształt grzejnika odpowiada warunkom wymiany ciepła, ale „coś za coś”, albo fantazyjne kształty, albo optymalna moc cieplna.

Wróćmy jednak do grzejników płytowych. Konstrukcja stalowych grzejników płytowych, oferowanych na polskim rynku przez kilkanaście firm polskich i zagranicznych, jest oparta na podobnej zasadzie.

Dwie wytłoczone w specjalnych prasach płyty stalowe są zgrzewane ze sobą, tworząc kanały przepływu wody grzewczej.

Króćce przyłączone umożliwiają połączenie grzejników z instalacją centralnego ogrzewania i przepływ wody w utworzonych kanałach, jej wychłodzenie i powrót do instalacji. Odpowiednie łączenie ze sobą

płyt pozwala tworzyć grzejniki także o dwóch lub nawet trzech płytach. Każda z płyt może mieć dodatkowo żeberka konwekcyjne, zwiększające powierzchnię wymiany ciepła. Aby określić jednoznacznie typ grzejnika, wprowadzono, stosowane przez większość z producentów, oznaczenie cyfrowe. Dla grzejnika jednopłytowego bez żeber konwekcyjnych jest to liczba 10, z żebrami zaś liczba 11. W ten sposób wiemy, że typ 21 to dwie płyty, ale tylko jedna z nich ma żebra konwekcyjne, a np. typ 33 to grzejnik zbudowany z trzech płyt i każda z nich ma na swojej powierzchni dodatkowe żebra.

Innym rozróżnieniem konstrukcyjnym jest sposób podłączenia grzejnika do instalacji c.o. Gdy grzejnik zaopatrzony jest w cztery króćce przyłączone, umożliwiające połączenie go z instalacją z lewej lub prawej strony, korzystając ze specjalnej armatury lub łącząc bezpośrednio do pionów, nazywa się go Kompakt, Klasik lub C (np. Purmo C). Nazwa Integra, Purmo VK lub Ventil została użyta do określenia grzejników, które fabrycznie mają wbudowany specjalny zespół przy-